

Úvod:

Někdejší intelektuální tahoun česko-slovenské radikální scény, spojka mezi mnoha rozdílnými proudy, plodný překladatel a štvanec masmédií Erik Sedláček, dnes působí spíše usedlým dojmem a vypadá to, že radikalismus pověsil na hřebík. Více z jeho názorů a života si můžete přečíst v následujícím textu.

Rozhovor s občanským aktivistou (nejen) o Miroslavu Dolejším, knihách, politických procesech, Dělnické straně, KSČM, sebezdokonalování a strategii národního hnutí.

Extravaganza Controverso

Erik Sedláček

Co jsi dělal v mládí, máš za sebou nějakou politickou minulost? Jak ses vlastně dostal k aktivismu?

Jsem z rodiny, která nebyla zrovna nakloněna komunistickému režimu a vyrůstal jsem mj. na Karlu Krylovi, takže nějaký prapůvod možná bude už tady. Jakmile jeden zločinný systém nahradil další, tak bylo jen přirozené proti tomu vystupovat. Člověk to buď má v sobě, nebo nemá.

Co se týče politické minulosti, jsem svou podstatou solitér, takže jsem k nějaké formálně organizované činnosti typu politická strana nikdy zásadně neinklinoval. Navíc bych jako člen strany při vystupování, vyjadřování apod. musel brát ohledy na její zájmy, což znamená autocenzuru. No a v neposlední řadě jsem nikdy nevěřil, že se cokoliv zásadního dá změnit cestou oficiální politiky (podle hesla „kdyby volby mohly něco změnit, dávno by je zakázali“). Takže jedinou formální politickou aktivitou bylo členství v Dělnické straně v době, kdy jsme s ní udělali v podstatě barterový obchod: široká masa aktivistů vstoupila do DS a začala své akce zaštiťovat jejím jménem, čímž jsme byli na nějakou dobu chráněni před rozpouštěním shromáždění apod. (rozpouštět a zakazovat akce registrované politické strany si státní moc rok až dva poté příliš nedovolovala, což bylo přesně to, s čím jsme kalkulovali) a DS to zase přineslo potřebnou publicitu.

Po rozpuštění DS a její transformaci v DSSS jsem už členství neobnovil, protože už to ztratilo ten zásadní smysl. Personálně a obsahově mi je dnes nejbližší Národní demokracie Adama Bartoše, ale beru ji spíš jako spolek lidí se společnými zájmy a idejemi, což je sice důležité, ne však jako něco, do čeho má smysl investovat energii a úsilí v naději na velký úspěch a změnu – to jsme zase u toho, že oficiální politikou se nic změnit nedá. Volby jsou divadlo předhozené masám, aby měly pocit, že o něčem rozhodují. Je to jen takový řízený přetlakový ventil k uvolňování napětí ve společnosti. Fakticky lidé nerozhodují o ničem.

Potkal jsi někdy Miroslava Dolejšího, autora slavné *Analýzy 17. listopadu*, popřípadě některého z jeho žáků?

Bohužel nepotkal. Představoval však motor a duchovní sílu fakticky stojící za *Týdeníkem politika*. Dlouhá léta jsem pak spolupracoval s Jaroslavem Voříškem, zástupcem šéfredaktora TP, a několikrát jsme se viděli i s Josefem Tomášem, šéfredaktorem TP. Ten byl, mimochodem, za svou činnost přes 20 let perzekuován (a je možná dodnes), nikde ho nevzali do práce, nebo z ní byl okamžitě po přijetí vyhozen a tak dále. On se například znal se senátorkou Martou Bayerovou a vzpomínám si, jak říkal: „Pánové, nikdo vám neuvěří, když někde řeknete, že vám senátorka domluví práci u popelářů a v den, kdy tam máte nastoupit, vám řeknou, že se bohužel vyskytly nějaké okolnosti a že vás vzít nemůžou“. V prosinci 2008 pak nastoupil jako **tiskový mluvčí KSČM** (o důvodech tohoto kroku lze polemizovat, osobně si myslím, že to byla mj. nějaká jeho svérázná pomsta systému za šikanu). Vzápětí samozřejmě vypukla mediální štvance. Na Silvestra jsme seděli v jedné vršovické restauraci. Večer mu volal předseda Vojtěch Filip a povídá: „Ahoj Josífku“ – takhle ho oslovil – „Ahoj Josífku, tak co, jak ten tlak snášíš?“ Tomáš: „No, já dobře, mně to je jedno, ale co ty?“ Filip: „Mně to je taky jedno, mně můžou políbit prdel.“ No a 9. ledna 2009 už Tomáše **donutili rezignovat**, ten vnější i vnitřní tlak byl enormní.

Jaroslava Voříška asi není potřeba příliš představovat, přeložil desítky knih a dalších prací

z němčiny, mimo jiné například první český překlad *Turnerových deníků*, což téměř nikdo neví. Bohužel již není mezi námi.

Vykazovali jeho společníci v 90. letech nějaké odbojové aktivity? Něco z toho jsi naznačil už ve svém textu přiloženém k *Analýze*.

Znám v podstatě jen převyprávěná obecná fakta a vím pouze o dvou konkrétních akcích. Miroslav Dolejší spolupracoval s určitými lidmi se speciálním výcvikem a zadával jim konkrétní úkoly, které byly, řekněme, „přímého diverzního typu“. Bylo to zaměřené na potírání určitých kriminálních struktur, mafií a organizovaného zločinu, což byl v Československu na počátku 90. let obrovský problém, ale i na zednáře vysílané sem z USA apod. Vzpomínám si, jak Jarda Voříšek popisoval, že někde seděli společně s Dolejším a jeden z těchto lidí byl tak mohutné postavy, že se nevešel na židli, takže seděl na zemi a bavil se tím, že asi ze 3 metrů házel nůž do mezery mezi šuplíky ve stole. Ani jednou neminul. Bohužel všechny tyto kontakty odešly spolu s Dolejším. Neznám jména ani žádné podrobnosti, snad jen to, že dotyčným by v současné době mělo být kolem 50 let. Určitě by bylo nesmírně zajímavé se s nimi potkat.

Za jakých okolností zanikla vydavatelství Dr. Goebbels Press, Kontingent press a Reconquista, hrál jsi v nich nějakou roli?

Okolnosti zániku Dr. Goebbels Press neznám. Kontingent press a Reconquista snad formálně ani nezanikly, ale přestaly vyvíjet činnost. Primárním důvodem asi bylo to, že se nenaplnily představy vydavatelů o prodejnosti titulů, i když u obou vydavatelství to mělo jiné důvody. Pro Kontingent press jsem dělal překlady většiny titulů a pro Reconquistu korektury a tuším, že asi jeden překlad.

Pracuješ i nyní na překladech, editaci či psaní vlastních knih?

Poslední překlad jsem dokončil někdy kolem roku 2012 a v současné době na to bohužel nemám čas, ačkoliv bych se tomu věnoval rád. Na druhou stranu to, co jsem přeložit chtěl, jsem už přeložil. Chtěl bych někdy ještě udělat *The Culture of Critique* od Kevina MacDonalda o tom, jak Židé rozložili západní společnost (v originále např. [zde](#)). Zajímavých titulů jsou pochopitelně spousty. Aktivně se podílím na činnosti vydavatelství *guidemedia* etc. To je z mého pohledu málo, nicméně maximum, čemu se teď mohu věnovat.

Jsi nějakého vyznání či máš své metafyzické představy?

Mám takovou představu, že lépe by se dařilo Evropě křesťanské než požidovštělé a následně uměle islamizované, což ostatně můžeme vidět na vlastní oči (historie versus dnešní realita).

Jaký směrem by se měla napřímit snaha aktivistů vedoucí k úspěchu? Vyvíjíš tímto směrem sám nějakou aktivitu?

Pokud má smysl něco dělat, tak především šířit informace. To je také v podstatě to, co celý

život v nějaké formě dělám. Aktivistům bych především doporučil, aby se masově ozbrojovali a učili se zbraněmi zacházet, protože přijde doba, kdy to bude to hlavní, na čem bude záležet.

Perzekuoval tě systém nějakým způsobem za tvé myšlení a aktivity?

Bývaly doby, kdy jakékoliv mé schůzky na veřejných místech byly doprovázeny fyzickým sledováním, minimálně 12 let mám odposlouchávaný telefon. Asi vrcholem byla tříměsíční vazba v roce 2006. Je ale fakt, že o pár let později už někteří lidé strávili na vazbě klidně i rok, perzekuce přitvrdila až poté. Navíc jsem měl vazební důvod pouze ovlivňování svědků (zajímavé je, že celou dobu žádné nevyslechli, až asi po 10 týdnech formálně vyslechli dva mé náhodně vybrané kamarády, protože držet mě tři měsíce na vazbě proto, abych údajně nemohl ovlivňovat svědky a žádné přitom nevyslechnout, to by asi bylo příliš), takže jsem věděl, že mě po třech měsících musí pustit a byl jsem v klidu. Je to zajímavá zkušenost, jen nesmí trvat moc dlouho – tak měsíc by stačil. V současné době už nejsem tak vidět jako dřív, takže nemají ani důvod mě nějak extrémně obtěžovat. Před pár měsíci ale například bylo jednou bankou mému finančnímu poradci řečeno, že jsem „klient, kterému nelze poskytnout hypoteční úvěr“ a neoficiálně mu bylo sděleno, že „se to týká minulosti“. Přitom jsem člověk, který nikdy neměl žádný dluh a mám čistý trestní i přestupkový rejstřík. S manželkou jako držitelkou bezpečnostní prověrky loni zahájil Nejvyšší bezpečnostní úřad řízení o jejím odebrání a když tam byla na pohovoru, tak z asi 7 stran protokolu 8 bylo o mně. Některé otázky a pasáže byly až úsměvné, jeden bývalý člen NBÚ to hodnotil tak, že to není NBÚ, ale StB. Takže čas od času se něco vynoří. Když jste ale v disentu, tak počítáte s tím, že nebudete mít na růžích ustláno. Nestěžuji si. Ten systém je stejně tak hloupý, slabý a dekadentní, že každé jeho omezení můžete nějak obejít. Oni vám chtějí nějak uškodit a výsledek je obvykle ten, že vás jen donutí najít nějakou jinou cestu, která se ukáže ještě lepší než ta původní.

Máš nějaký osobní vztah k Nové pravici, alt-right a dalším moderním formám politiky zprava?

Jen jako pasivní konzument. Čtu díla Alaina de Benoist a podobně a řekněme, že třeba z 80 % s tím nemám problém. Politiku jako takovou jsem ale nikdy dělat nechtěl a nijak zásadně mě nezajímala, což jsem už konstatoval výše, takže bych určitě nehovořil o osobním vztahu. Vše, co ideově i prakticky přispívá k uchování evropské identity, kultury a bílé rasy, je dobré a prospěšné.